

JOULUN RUUSU-RISTI

Ruus-Rivistä on tuleva uuden ajan, uuden uskon, uuden elämän ja uuden ihmisen symboli.

Olemme tähän saakka eläneet yksinomaan ristin merkissä. Olemme uskoneet pahaan ja kärsimykseen. Olemme sanoneet itsellemme, että maallinen elämä on murheen laakso, ja olemme opettaneet toisillemme, että maallisen elämän jälkeen uhkaa ikuinen kadotus. Olemme väittäneet, että ihminen on synnissä siinnyt ja syntynyt ja auttamattomasti pahaan kytketty, ellei ulkoapäin tule hänelle apua. Olemme uskoneet Jumalaan, joka oli heikko ja voimaton pahuuden pääruhtinaan rinnalla, sillä tämä sielun vihollinen saattoi koska tahansa houkuttaa meidät pois Jumalan ja hänen pyhiensä luota. Elämä oli kolkko ja pimeä, sen taakka raskas, ja katseemme painui aina maahan. Kaikkiolla oli vääryyttä ja julmuutta, ahneutta ja sortoa, aina ihmiset riitelivät ja kiistelivät, tahtoen toisiaan pettää ja paljastaa. Kansat olivat kuin ryöväreita, kävivät sotaa, murhasivat, polttivat, hävittivät.

Ja kuitenkin uskoimme, että vapahtaja oli elänyt ja kuollut, että rauhan ruhtinas oli tullut, että Jumalan rakkaus oli ilmestynyt maan päällä ihmisen haahmossa!

Ah, meidän uskomme oli kuollut. Mitä meitä hyödytti, että vapahtaja oli Betlehemissä syntynyt, että hän oli vaeltanut meidän keskellämme, opettanut ja rakastanut, – mitä meitä auttoi, että hän oli kärsinyt ja kuollut? Meidän oma sydämemme oli autio ja tyhjä, se ei rakastanut, se ei osannut oppia eikä opettaa, se ei uskonut hyvään eikä onneen. Korkein viisaus, mikä silmiimme kangasti, oli alistuminen, nöyrä alistuminen ja kovaan kohtaloon tyytyminen.

Sillä elämä ei ollut leikki, ja kuolema – ken tiesi, mitä kauhuja kuolema kätki?

*

Mutta kerranhan joulukellot soivat meidän sielussamme? Kerran silmäme olivat itkeneet kyynelensä kuiviin ja otsastamme oli tippunut sydämemme veripisaroita ja sielumme hätähuuto oli kaikunut aavaan avaruuteen. Ja silloin rauhan ruhtinas oli astunut luoksemme, kunnian herralle oli valmistunut sija meidän sydämessämme ja Isän ihmeellinen rakkaus oli virrannut vereemme ja poistanut sen tahrat. Vapahtaja oli syntynyt, ei Betlehemissä ainoastaan, vaan meissä, ja meissä, oman ristimme keskellä, oli äkkiä puhjennut ruusu.

Ruususta tuli joulumme symboli, ja me riensimme koristamaan joulupuutamme kirkkailla ja loistavilla kynttiläruusuilla.

Elämän jokapäiväisyys muuttui meille joulujuhlaksi. Sen pimeys haihtui valoon, sen taakka muuttui suloiseksi ja kevyeksi ikeeksi, ja katseemme uskalsi iloita taivaan sinestä ja lintujen laulavasta lennosta. Ihmisten julmuus ja vääryys sulii silmäimme edestä, ja me näimme heidän tuskansa ja heidän hätänsä. Heidän ahneutensa oli arkuuden avunpyyntöä, heidän sortonsa sanatonta surua ja heidän riitansa hukkuvan huutoa. Kansat olivat luonnonvoimien leikkikaluja ja samalla lempilapsia ja heidän sotarekensä puhdistuksen ukkosilmoja.

Ah, nyt kun ruusu oli puhjennut ristiimme, nyt uskoimme hyvään, joka pahan voittaa, iloon ja onneen, joka tekee kärsimyksen tyhjäksi. Ei maailma ollut murheen laakso, vaan autuuden eedeni ja totuuden tiedon pyhä paratiisi. Elämä oli ikuinen, kun olivat auenneet taivaiden tanhuat, ja hohtaviin häävaatteihin puettuina sidosimme kuolemattomuuden ruusuja seppeleiksi toisillemme. Poissa oli synnin harha, poissa pahan pelko. Jumala oli heikko, niin kauan kuin hän oli ulkopuolellamme, mutta meissä hän oli vahvuuden kallio ja voiman alkulähde. Kenellä oli nyt valtaa hänen ylitsensä, kun hän istui sydämemme taivaissa, ja ken kykeni houkuttelemaan meitä hänen luotansa, kun me ja hän olimme yhtä?

Uusi päivä oli nousemassa ja auringon ensimmäiset säteet kultasivat kuusten latvoja. Sydämemme joulukynttilät syttyivät kaikkiolla luonnon tenhoavassa tempelissä.

*

Joulu on juhlista kallein, lempeä, pehmeä, hellä. Joulu on hyvyiden ja anteeksiannon juhla, joulu on muistojen juhla.

Ah joulu, avaa ovet ihmisten sielujen kätköihin! Vie heidät takaisin lapsuutensa viattomiin iloihin, anna heidän taas katsella toisiaan uskolla ja luottamuksella! Vaivuta heidät kerran taas lapsen ihanaan uneen ja anna heidän seurustella nukkuessaan enkelein kanssa! Avaa heidän korvansa kuulemaan luonnotarten lausua, että voisivat ottaa osaa paimenten iloon, ja avaa heidän silmänsä näkemään Betlehemin loistavaa tähteä, että idän tietäjien seurassa löytäisivät tien Kristuksen seimen luo!

Amen. Olkoon niin.

PEKKA ERVAST

(Ruusu-Risti 1921 Joulukuu N:o 10, s. 581-583)